

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIÓ ANYAL

Calonge.	2'40
Fora.	3'50
Estranger	5'00
Protectors.	5'00

Número solt: 20 cèntims

PERIÓDIC INDEPENDENT

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Camp del Coll, 7
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Sembla, per les impressions que tenim, que les dues qüestions candents en la vida calongina, escoles i hospital van a tenir prompte solució. Es hora ja de que així sigui i quedi ben demostrat que els elements que últimament han passat pel Municipi sols els guiava una migrada condició: la d'entorpir en tot el possible el desenrotllo del poble.

Aquests elements que aprenguin la lliçó i els que i són que aprofitin l'experiència. Els pobles callen de dues maneres: per no haver-hi motiu per a cridar per marxar tot com deu o bé, perquè se'ls agarrota, en qual cas, com ha succeït ara, en quan tenen ocasió fan sentir d'una forma palesa la seva veu i sed de justícia.

Calonge vol justícia i si s'en vol fer n'hi ha molta per a executar. Hi han assumptes que l'esperen, així com també s'espera que es farà. Per ara la Corporació ha imprès un ritme que sembla la guia aquest propòsit i sols el Jemana que no es desmaiï en el camí o que no es proposin els interessos generals a els particulars de cadascú.

Recordem aquells dies d'engúnia anteriors al plebiscit i els posteriors al mateix i pensem en les hores passades fins a la victòria tinguda. Troquem els papers i pensem què seria el present si en lloc d'ocupar l'Ajuntament els que avui hi són, hi fossin els que hi eren. Un avenir quasi és impossible predir-lo, més no és impossible suposar-lo.

Per tant, tallem pel mateix raser i digui el que s'hagi de saber i caigui el que tingui culpa per caure. Tot, sabem que hi han coses per revisar i responsabilitats per demanar. S'han jugat interessos del poble que són sagrats i que ells havent-hi anat en la forma que hi anaren eren els primers que devien guardar. I en comptes de fer-ho aixís, amb alegre inconsciència o burla se'ls varen passar per allà sols on hi passen els excrements.

S'ha d'ésser dur i per més que s'apreti la ma hi ha coses que encara se'n serà poc. El cinisme sols prospera quan va assistit de la força, però s'acaba quan a una força se n'hi oposa una altra. S'han acabat aquells temps que sota la pell del xai s'hi amaga el lleó o la guineu. Aquells senyors podien preveure el desenllaç i si creuen que el que està fet és fet, també poden creure que el que és fet es pot desfer.

La tònica general ve amb aquest ritme i és d'esperar que s'hi continuï perquè si no es fa serà fatal i un altre dia lamentarem les conseqüències. No combatim el modo de pensar puix sempre hem sustentat que el pensament és lliure i tota idea respectable a la contra seva que de no pensar com ells, la tam o la força, com tinguérem ocasió de veure recentment. Això és indigne i odiós.

No pregonem la discòrdia, sols la justícia i la comprensió que sols pot arribar a termes que no sobrepassin la dignitat. I ells no han volgut ni volen ésser comprensius, només obren per despit i per odi i l'odi és mal conseller.

En assumpte tan bonic com la Cultura i la Caritat tan cristià i humà, procuraren fer-lo en tot el que saberen inhumà i criminós, o odiós i indigne i altres epítetes que la ploma i el pensament refusen i es resisteixen a estampar.

És possible que hi hagi lamentacions com les que s'oïren en la última sessió i en la de transferència de poders. Però no es poden tenir en compte, no perquè es vulgui venjança, sinó perquè és tornar el canvi a la moneda en que es va pagar.

Que sigui prompte un fet el propòsit per el que tant s'ha lluitat. Que no hi hagin dilacions i concomitànies per no dir contubernis. Que veiem aviat els edificis en què s'hi puguin aixoplugar els desvalguts i la infància i que el dia de la festa quedi ben alt el nom d'aquesta Vila que a ben cert és digne de millor sort. Els assistents puguin portar arreu un bon record de Calonge i desfacin la llegenda negra que ens pesa al damunt d'haver-se perpetrat un assassinat en la persona d'un ministre de Déu.

FERRAN VIGIA